

Vull ser com Bill

Robar patates fregides en un McDonald's de Martorell per intentar convertir-se en el protagonista de 'Lost in translation', una de les persones que més molen del món

PER ORIOL RODRÍGUEZ

Com que –i en això devem estar tots d'acord– Bill Murray és una de les persones que molen més del món, fa uns dies li vaig escriure al Borja: coincidint que Blackie Books publica *Cómo ser Bill Murray* de Gavin Edwards, li proposava fer alguna cosa. “Guai –em va dir el cap de redacció del *Play*–, però què?” Li vaig comentar que potser podria escriure un article biogràfic esquitxat d'algunes de les moltíssimes llegendes urbanes que corren sobre Murray (hi ha una pàgina web que les recull totes: www.billmurraystory.com). Com els Bollycaos sense premi, molt amablement em va dir (que això estava molt suat i) que ho continués intentant. Mentre donava voltes al tema, divendres passat a les vuit del matí el Borja em va escriure un *whatsapp* desafiant-me a convertir-me en Bill Murray.

El fet és que, entre els hàbits delirants del protagonista d'*Atrapat en el temps*, el més conegut és el d'entrar en restaurants i pispar un grapat de patates fregides a algun dels comensals. Quan els atracats, sorpresos, intenten dir alguna cosa, Bill Murray els torna a deixar bocabadats: “Ningú no et creurà mai”, els diu abans d'enfilar per on ha vingut i desaparèixer. Molta gent, efectivament, no s'ho creia. Quan l'escoltaven, pensaven que era una d'aquelles històries surrealistes que corren sobre famosos. Fins que el 20 d'agost Murray va ser fotografiat fotent-li les patates a un pobre diable en una hamburgueseria de l'aeroport de Martha's Vineyard. Com que sempre he sigut un periodista gonzo frustrat, un atrofiat i poruc aspirant a Hunter S. Thompson, vaig acceptar el repte: robaré patates fregides a l'estil Bill Murray.

Robant les patates

Als afores de Martorell, el Congost és un d'aquells polígons industrials reconver- tits en una mena de centre comercial. A banda i banda d'una carretera comarcal

plena de clots es distribueixen tot un seguit de naus industrials reinventades en sabateries a preu de saldo, *outlets* de roba, botigues de joguines, de mobles, de matalassos... Així que arribeu al Congost, entre un Hiper Àsia que és com una versió *ultrakitsch* d'El Corte Inglés de plaça Catalunya i una benzinera hi trobareu un McDonald's. No té res d'especial. Segurament és idèntic al que trobareu a Taixkent, Tegucigalpa o Wichita, però, vivint a Gelida, és el que em queda més a prop de casa, i aquí va ser on vaig cometre el delictes de les patates.

Va ser aquest dilluns i, potser perquè plovia i encara no eren ni dos quarts de dues, no hi havia gaire gent. No sé per què, però em vaig decidir per aquella parella.

Devien tenir uns 35 anys i res que m'indiqués que reaccionarien amb ira al meu furt. Amb una gavardina (no sé per què, però a Bill Murray sempre me l'imagino amb gavardina) i amb cara de buldog acneic en

plena crisi existencial, de mica en mica m'hi vaig anar acostant. Les cames em tremolaven però no em vaig aturar. Ja era davant de la seva taula. Van passar dos o tres segons abans que em decidís, el temps necessari perquè ell es fixés en la meva presència. I just quan semblava que anava a preguntar-me si volia res, ho vaig fer. M'hi vaig acostar una mica més, vaig allargar el braç i vaig agafar cinc patates fregides del menú Big Mac d'ella. Me les vaig posar a la boca i me les vaig empassar gairebé sense mastegar. De nou, ell estava a punt de dir alguna cosa quan li vaig escopir la demolidora sentència que sempre deixa anar Murray a les seves víctimes: “Ningú no et creurà mai”. Aquesta vegada no va trigar a replicar-me: “*A tí sí que te van a crear, pero no te van a reconocer porque te voy a partir la cara*”. Em vaig

cagar i vaig fugir per potes. No vaig girar-me per veure si el maromo em perseguia, però mentre sortia corrents del McDonald's vaig sentir com la xicota li deia que ho oblidés, que jo estava “*como una puta cabra*”. Definitivament, no és gens fàcil ser com Bill Murray.

Altres maneres de ser Bill Murray

La de les patates fregides no és l'única excentricitat en la vida de Bill Murray. Figura única, qualsevol dia us el podeu trobar rodant en una bicicleta per a criatures entre els passadissos d'un Wal-Mart o colant-se al comiat de solter del vostre millor amic, o potser rebeu una de les seves singulars postals nadalenques. Si voleu que la vostra existència sigui de tot menys avorrida, sigueu com Bill Murray. Aquestes són algunes (totes autèntiques i reals) de les seves fílies i fòbies, manies i aficions preferides:

→ Després del rodatge de *Caçafantasmes*, Bill Murray va entrar en una mena de depressió que va derivar en l'acomiadament de qui durant anys havia sigut el seu agent. Des d'aleshores, tothom que vulgui contactar amb l'actor ha de deixar un missatge en un contestador automàtic. Si el tema li interessa, ell mateix us tornarà la trucada.

→ Bill Murray ha estat vist diverses vegades anant amb una bicicleta per a nens entre els passadissos de diferents locals de la cadena de supermercats Wal-Mart, amb especial predilecció per la botiga de la ciutat de Southfield (Michigan). És més, un home anomenat Jake assegurava que el 2006 va veure l'actor no només

Bill Murray

Qui sap si estàs a punt de rebre un dels 'christmas' que l'actor envia a l'atzar

pedalant sobre la bicicleta per a nens, si no que ho feia disfressat de bomber amb bombona d'oxigen inclosa.

→ El 2014, a Charleston, una petita ciutat de Carolina del Sud, Bill Murray es va colar en una festa de comiat de solter. Davant la sorpresa de tothom, va agafar el micro i va donar un consell al nuvi: "Abans de casar-te compra dos bitllets d'avió amb destinació al racó de món més recòndit. Quan l'avió de tornada aterri al JFK, si encara estàs enamorat, casa't amb ella al mateix aeroport". Murray va cloure el seu discurs amb unes paraules que refermen la dita que el diable sap més per vell que per diable: "Sabeu quan diuen que els funerals són per als morts i no per als vius, doncs els comiats de solter no són per al nuvi sinó per als solters". No és la primera vegada (ni serà l'última) que Bill Murray es presenta sense invitació a una festa.

→ La del karaoke és una de les escenes més iconogràfiques de *Lost in translation*. Potser va ser gràcies a la pel·lícula de Sofia Coppola que Bill Murray va començar a aficionar-se a això de cantar en un bar entre desconeguts, com aquella nit del mes de juny del 2011 al One 7, un local de karaoke de Manhattan. Sense que ningú s'ho esperés, Murray es va deixar caure pel bar. Una estona després estava en un reservat amb un grup de desconeguts, pagant unes rondes i entonant el (*Marie's the name*) *His latest flame* d'Elvis Presley.

→ Més històries nocturnes, aquesta durant l'edició del 2010 del festival SXSW d'Austin, quan Bill Murray va sortir de festa amb RZA i GZA, membres del col·lectiu de hip-hop Wu-Tang Clan. L'expedició va acabar al Shangri-La, un popular bar de la ciutat texana. El local estava tan ple que l'actor va decidir donar un cop de mà i posar-se a servir copes. El problema va ser que, demanessis el que li demanessis, Murray només servia xopets de tequila.

→ L'any 2009, el centre literari de Manhattan Poets House va abandonar el seu tradicional enclavament al SoHo per traslladar-se a Battery Park City. Mentre s'estava condicionant el nou local, i sense que ningú l'esperés, Bill Murray es va presentar a l'obra per oferir una... sessió de poesia als paletes. Quan feia prop de mitja hora que havia iniciat el seu recital, Murray va avisar: "Encara no ha arribat el pitjor. Jo, de vosaltres, m'agafava el dia lliure per malaltia". No va marxar ningú.

→ Ara que ve Nadal, és obligat incloure en aquest llistat les Murray Christmas, les entranyables postals de Nadal elaborades pel mateix actor i enviades a un petit grup d'elegits, sembla que seleccionats a l'atzar. "No sé com ni per què he rebut aquesta postal de Bill Murray", va revelar sorprès el Nadal del 2010 al seu perfil de Twitter el lluitador de la WWF Rowdy Roddy Piper. Qui sap si ara mateix n'hi ha una de camí a casa teva. ♦

Segons 'Cómo ser Bill Murray', de Gavin Edwards, l'actor nord-americà té una missió: vol que siguem persones millors.

DAGOLL DAGOM

SCARAMOUCHE

EL MUSICAL

ENTRADA REGAL
TU COMPRES LES ENTRADES,
ELLS TRIEN EL DIA I L'HORA
DE LA FUNCIO

**AQUEST NADAL REGALA
UN MUSICAL DE PEL·LÍCULA!**

TEATRE VICTÒRIA

el Periódico

la Caixa

VENDA ONLINE

teatrevictoria.com